

Вечерята отидохъ въ двореца, гдето бѣха Хитрово, Лишинъ съ госпожата си, Желѣзковичъ, Стаматовъ, Мосоловъ, Увалиевъ, Ползиковъ, подполковникъ Поповъ и Стоиловъ. Вънъ дъждъ и буря съ гърмотевица. Следъ динето станаха оживени разговори. Поповъ приказва за Каравелова, тирания и деспотизъмъ между министритѣ, тъй искамъ, това не билъ човѣкъ съ разсъдѣкъ, импонирали имъ. Лишинъ говори на мене и Стоилова за Кумани, като шефъ билъ приятенъ, ала инакъ антипатиченъ, за Mlle Fanny, напоследѣкъ живѣлъ съ нея въ Виена съвършено като съ своя жена въ хотела. Поповъ мисли, че играта е спечелена, не се съмнява за резултата. Стаматовъ знаелъ и нѣмски, родомъ билъ отъ Акерманъ (отъ тамъ познавалъ и своя съгражданинъ Кочубински), баща му билъ отъ Калоферъ, майката изглежда да е била гагаузка отъ Варненско.

Днесъ заранята бѣхъ у Стоилова, чете предложенията на генерала, тѣ бѣха кжси съ дълъгъ уводъ за неспособността на досегашнитѣ Народни събрания, иска държавенъ съветъ и продължение на бюджета, инакъ безъ подробности. Отидохъ въ канцеларията, много работа. Д. Храновъ отъ вчера работи, ала не съмъ го виждалъ. Съ Генчева днесъ за пръвъ пѣтъ разгледахме духовни работи, подписахъ писмо за русчушкия мюфтия и т. н. Дойде Копиткинъ у мене: въ Габрово министерството на просвѣтата трѣбвало да изпрати особенъ инженеръ за 3 месеца. Прошекъ ми препоръчва съотечественика Кризъ. — При мене въ канцеларията дойде Миларовъ. Бълнува. Страхува се, че ще го изгонятъ. Съжалява за тази постъпка на княза, говори за симпатичната външность и маниери на княза, билъ очарованъ, когато Балабановъ на 1879 г. му го представилъ. Мисли, че всичко е отъ Австрия и Германия, сѣди по статиитѣ на „N. Fr. Psesse“. Франция, каже, е за насъ, освенъ стария Шеферъ (!). На менъ се сърди, спомня си, какъ въ недѣля преди прокламацията ме задържалъ да не се връщамъ въ Прага. Защо, каже, съмъ влѣзълъ въ това министерство? Сарафовъ, каже, ми се сърдѣлъ, казалъ съмъ ужъ, че щѣлъ да направи най-добре да отиде да се лѣкува въ нѣкои бани — тѣзи хора събиратъ наистина само приказки. Народътъ „не обичалъ“ княза, кой то билъ „шваба“, не искали да го избератъ, ала руситѣ го прокарали (!). „Населението“ мислѣло, че царътъ е далъ конституцията. Азъ му казахъ, какво ще правятъ съ мене, ако закѣснѣя въ Свищовъ: ще ме изгорятъ върху българската история (гогus [клада]), като я запалятъ съ единъ брой отъ „Славянинъ“, както Хуса, следъ това праха ми, като на мжченикъ, ще го занесатъ въ ковчегъ въ Рила, ще свидетелствува за политическитѣ и научни безумци, следъ столѣтия нѣмски учени ще пишатъ учени дисертации и въ края на краищата ще докажатъ, че не съмъ съществувалъ,